

Sfaturile unui tată către fiica lui care se căsătorește

Sfaturile unui tată către fiica lui care se căsătorește

Iubita mea fiică, a sosit ziua pe care ai așteptat-o cu bucurie crescândă, dar și cu teamă, când să începi un drum nou în viață, împreună cu soțul pe care ți l-a dăruit Dumnezeu. Cine știe dacă ne vom mai vedea curând, de aceea, te rog, ia aminte la aceste câteva îndemnuri ale mele, ca și cum ar fi cele din urmă cuvinte - testamentul meu pentru tine. O, de le-ar binecuvânta Domnul!

O adevărată căsătorie este din Rai

Când cei dintâi oameni au fost alungați din paradis, au lăsat acolo multe lucruri; acolo au pierdut chipul lui Dumnezeu, după care fuseseră făcuți; acolo a rămas pacea în care trăiseră, cât timp au stat în legătură cu Dumnezeu; acolo a încetat fericita lor stare în prezența lui Dumnezeu. Dar ceva au luat totuși cu ei: căsătoria. Adam n-a ieșit singur din paradis: Eva era cu ei. După fericirea de care avusese parte un timp acolo, dacă ar fi fost nevoit să iasă singur, s-ar fi prăbușit în disperare. Dar Eva era cu ei ca să poarte împreună durerea care le era de acum presărată din vina lor. Ce bine că a fost așa!

Nu mă feresc să repet: căsătoria este din Rai. Tocmai de aceea caută diavolul să lovească în ea, ca s-o întineze, ca s-o dărâme. Prin atacurile sale, prea adesea devine un iad. Ce chin când două persoane legate una de alta pentru toată viața nu se înțeleg, nu sunt una! Dar ce frumos când o căsătorie este încheiată în cer! Ce odihnitor este să poți spune cu toată siguranța: căsătoria noastră a făcut-o Dumnezeu. Soțul pe care-l am este dăruit de Dumnezeu.

Să nu-ți închipui însă că această căsătorie a ta, pentru că este rânduită de Dumnezeu, va fi scutită de primejdia întinării sau a prăbușirii. Nu! Omul poate să fie scos și din Paradis. Adam și Eva au fost alungați de acolo, din vina lor. Ei au fost cei care nu și-au păstrat Edenul. Străduiește-te să păstrezi și să aperi paradisul familiei. Nu uita ce spune Scriptura: Eva a fost vinovată că Adam a fost izgonit din Paradis; de aceea veghează și roagă-te ca să rămâneți în Paradis, iar căsătoria voastră să fie și să rămână un lucru din Rai.

Fă-ți timp pentru citirea Bibliei și pentru rugăciune!

Acesta este primul meu îndemn, iar de împlinirea lui depinde foarte mult fericirea în căsătorie. Mulțimea treburilor casei să nu te oprească niciodată de la a căuta clipe de liniște. Începe ziua cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu rugăciune, ba chiar în mijlocul treburilor fă-ți timp să mai răsufli cât de puțin în rugăciune! Nu uita acest lucru chiar în ziua în care ai foarte multe treburi de făcut! Da, cu cât mai plină de treburi este ziua, cu atât mai mare nevoie este ca între ele să te îmbraci cu o nouă putere de sus. Altfel te pierzi în vâlmășagul treburilor și al ocupațiilor. Și, ca să nu ajungi acolo, fă-ți timp în fiecare zi pentru Biblie și rugăciune. Citește și roagă-te împreună cu soțul tău.

Model de căsătorie

Apostolul Pavel zugrăvește căsătoria ca fiind prefigurarea legăturii dintre Domnul Hristos și Adunarea Sa. Această legătură este idealul care trebuie să fie mereu înaintea ochilor noștri și spre împlinirea căruia să năzuim. Soțul trebuie să fie față de soție cum este Hristos față de Adunarea Sa. Ce pildă prețioasă!

„Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea ... Așa sunt datori și soții să-și iubească soțiile, ca pe propriile trupuri. Cine își iubește soția se iubește pe sine însuși. Pentru că nimeni nu și-a urât vreodată carnea, ci o hrănește și îngrijește cu drag, ca și Hristos Adunarea: pentru că suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale. «De aceea va lăsa omul pe tată și pe mamă și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi o singură carne». Taina aceasta este mare: eu dar vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare. Însă și voi, fiecare, așa să-și iubească soția, ca pe sine însuși; și soția să se teamă de soț " (Efeseni 5.25-33).

Cu aceeași iubire și lepădare de sine să-și iubească și soțul soția! În Biblia mea am o însemnare pe care mi-a făcut-o mama mea: „ca și Hristos". Aceasta mi-a fost deseori un îndemn și m-a făcut să mă întreb: «iubesc eu pe soția mea cum iubește Hristos Adunarea Sa?» Din fire toți suntem egoiști. Ne iubim pe noi înșine și trăim pentru noi înșine. Din această pricină, este nevoie mereu să ne amintim de pilda noastră: „Hristos".

Apostolul dă soțiilor următorul sfat: „Supuneți-vă soților voștri ca Domnului, pentru că soțul este cap al soției, după cum și Hristos este Cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în orice" (Efeseni 5.22-24). Dar cui îi place să i se vorbească astăzi de supunere? Așa ceva nu mai este modern și totuși este etern. În ziua de astăzi se vorbește mult de «egalitatea sexelor», soț și soție având deopotrivă aceleași drepturi.

Oamenii vor să arate că ei știu mai bine decât a știut și a vrut Dumnezeu când a făcut din femeie o ființă care are nevoie de sprijin: și de ajutor. Nimeni nu se abate de la această rânduială fără să-și ia pedeapsa. Cât de slabă este feminitatea acelora care caută să fie în toate lucrurile la fel cu bărbații! Tocmai prin aceasta ele sting strălucirea aceea ce ar fi trebuit să fie partea lor nobilă, aleasă. Oricât de nepotrivit ar suna cuvintele «soția să fie supusă», de aceasta depinde într-o mare măsură fericirea și binecuvântarea căsătoriei.

De aceea, reține astăzi un sfat important: supune-te, ascultă mereu! Îmi închipui că soțul tău nu va cere niciodată de la tine ceva împotriva Cuvântului și a voinței lui Dumnezeu, pentru că este credincios. De aceea îți amintesc: Cedează, cedează mereu! Nu tu porți răspunderea, ci soțul tău. Cât de bine este să te poți sprijini pe el cu sentimentul că ești la adăpost! De aceea, lasă-i celui care-ți este rânduit să-ți fie cap toată răspunderea pe care o are. Fii deci supusă lui! Dacă într-un lucru sau altul ești de altă părere, lasă, cu încredere, ca soțul tău să hotărască!

De obicei femeile se lasă conduse mai mult de sentimente, în timp ce bărbații cercetează lucrurile mai adânc și judecă cu profunzime. Se cade să lași hotărârea pe seama soțului tău. Cedează mereu! Dacă auzi vorbindu-se peste tot de dreptul femeii, adu-ți aminte și de cuvintele mamei tale pe care ți le reamintesc aici:

«O, eu țin foarte mult la drepturile femeii! Nici nu mă gândesc să mă lipsesc de drepturile mele de femeie. Dimpotrivă, sunt o înfocată apărătoare a drepturilor femeii. Am dreptul să fiu iubită de soțul meu și am dreptul să-i las lui toată răspunderea. Cât de bine mă simt eu cu aceste drepturi ale femeii. Dacă ar trebui să am grijă de toate și să mă gândesc la toate, aș fi foarte nefericită. Dar am dreptul să mă sprijin pe soțul meu și să-l las pe el să lucreze. Nu permit să mi se ia ceva din dreptul meu de femeie». Da, potrivit Bibliei, acestea sunt adevăratele tale drepturi din care va decurge numai bine. Întrebă pe mama ta și-ți va confirma cât bine a întâlnit în viață folosindu-se de aceste drepturi ale femeii.

Fii supusă! Voi stăruii cu acest îndemn. Dacă soțul tău dorește un lucru, care poate ție nu-ți place, care nu ți se pare drept, să-ți spui și tu aceste cuvinte: «și de ce nu!» Să-ți spui singură că a ceda nu este ceva nedrept și a fi supusă nu este ceva oprit. Cu ele vei trece pe lângă prăpăstii în care multe căsătorii s-au prăbușit.

Fără gelozie!

Iată o altă stâncă de care s-au prăbușit multe căsătorii și s-au nimicit! Deci să nu fii geloasă niciodată! Dacă Dumnezeu ți-a dat un soț, fii încredințată că el te iubește și că îți este credincios. Nimic nu este mai chinuitor și mai umilitor pentru un bărbat decât să vadă că soția lui nu se încrede în el. Se întâmplă oricărui om să trebuiască să stea de vorbă cu femeii, poate care vin la el ca să ceară sfat. Dacă, după aceea, soția va începe să spună: «a ținut cam mult această stare de vorbă», ceva atunci se rupe în inima soțului; și acest ceva se vindecă deosebit de greu.

Calea geloziei este cea mai sigură ca să faci nefericită o căsătorie! Dacă tu ești geloasă, și pe tine te nefericești. Gelozia este o patimă care caută cu patimă tot ce poate să aducă patimă (suferință)! Gelozia pune la îndoială iubirea și onoarea altuia, îngroapă încrederea și înstrăinează inimile. Amarul acesta l-au gustat prea mulți oameni căsătoriți. De aceea îți repet: ferește-te de gelozie! Ce s-ar fi ales de chemarea mea de vestitor al Cuvântului, dacă mama ta m-ar fi chinuit cu gelozia? În fiecare zi vin la mine femei să mă întrebe câte ceva; deci prilejuri de gelozie sunt destule. Cât de recunoscător sunt că mama ta nu m-a chinuit niciodată cu gelozia!

Fii cu voie bună

Când soțul tău vine acasă sau când pleacă de acasă, fii cu voie bună! Lucrul acesta este mult mai însemnat decât își închipuie cineva. El dă parfum și farmec căsătoriei. Cu câtă duioșie se salută când se întâlnesc, sau când se despart, tinerii înainte de căsătorie! Însă după ce s-au căsătorit, această bucurie a revederii se stinge. Orice ai avea de făcut, fă-ți timp să-i urezi din inimă «drum bun» sau «bine ai venit» celui care se întoarce acasă. Soțul tău își va iuți pasul când va fi în drum spre casă; el se va bucura dinainte de primirea pe care i-o vei face. Cât costă să urmezi acest sfat și ce binecuvântare sunt urmările lui!

Trăiți unul pentru altul!

Am aflat că sunt patru clase de căsătorii ale celor credincioși.

În cea dintâi clasă, pe care nu rareori am întâlnit-o, cei credincioși trăiesc unul împotriva altuia. În fața lumii ei trec foarte fericiți, dar cine privește mai adânc vede că aceștia trăiesc unul împotriva altuia! El îi spune: «Știi bine că prefer să-mi fac singur bagajele, pentru că nu-mi place să se amestece cineva în treburile mele». Ea răspunde: «ar fi trebuit să te bucuri că vin să te ajut». După părerea ei, este un serviciu pe care vrea ea să i-l facă. După părerea lui, este un amestec în lucrurile care nu o privesc. S-ar conveni ca ea să-l lase să-și facă singur bagajul, dar nu poate să se lase de plăcerea de a-l ajuta, iar el nu poate să meargă atât de departe încât să vadă dragoste în purtarea ei. Fiecare rămâne cu dorința și voința sa. Și așa se ivesc mereu certuri și frecșuri. El se poartă nemanierat cu ea, iar ea este cicălitoare față de el. O jale, nu altceva. Și totuși amândoi sunt credincioși!

În clasa a doua, trăiesc unul lângă altul. Acolo fiecare își are capul în voința lui; s-au înțepat de multe ori unul pe altul. Și atunci, ca să înlăture cearta, se dau la o parte și unul și altul din drumul celuilalt. Acum unul știe despre celălalt: asta nu-i place, să nu-i dau prilejul să vadă acest lucru. În felul acesta, ei au ajuns la încredințarea că în căsătorie nu există o adevărată fericire. El merge la treburile lui, ea la bucătăria ei. El nu-i spune mai nimic din lucrurile la care se gândește și din grijile sau îngrijorările lui, gândind că n-o privesc pe ea; ea nu-i mărturisește din micile ei greutăți, motivând că este nepăsător față de ce o interesează pe ea. S-au obișnuit să-și păstreze pentru ei grijile și gândurile sau să le împărtășească prietenilor. Merg unul lângă altul, fără ca între ei să fie vreo legătură strânsă. Nici un interes pentru micile nevoi ale celuilalt! Au ajuns reci unul față de altul. Lumea nu vede nimic din toate acestea. Poate că nici ei înșiși nu-și dau seama ce le lipsește în căsătoria lor. Abia de bănuiesc că poate să fie și în alt fel; ci cred că este destul de bine cum sunt, dar, sub acest bine, trăiesc într-o stare „rece”.

În cea de-a treia clasă, soțul se sfătuieste cu soția lui, împărtășindu-i gândurile și dorințele lui. Între ei este o comuniune de gânduri și de sentimente. El nu stăpânește asupra ei, nici ea asupra lui. Dacă el este capul, ea este cununa acestui cap. Ce frumos: unul cu altul! Soția este un adevărat ajutor pentru soțul ei și poartă totul împreună cu el, iar el comunică cu ea în toate. Ți-aș fi recomandat această clasă, dacă nu aș fi știut că mai există una.

Cea de-a patra clasă este aproape goală. Acolo soții trăiesc unul pentru altul. „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea” (Efeseni 5.25). Unul pentru altul! Fiecare să aibă dorința de a trăi așa fel încât să facă bucurie celuilalt! Cum pot să-i fac o bucurie? Fiecare se lasă pe sine în urmă, pentru că vrea să facă plăcere celuilalt. La școală am învățat că persoana întâi este «eu», a doua «tu» și a treia «el». Acest lucru se potrivește cu firea egoistă a omului, «eu» să fie persoana întâi. Dar într-o căsătorie adevărată, «tu» este persoana întâi, și «eu» a doua. „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10.27).

Nu ni s-a spus întâi că trebuie să-l iubim pe aproapele nostru cum ne iubim pe noi înșine; dacă ar fi așa, ne-am iubi în primul rând pe noi înșine și n-ar mai rămâne nimic pentru aproapele nostru, căci n-am mai sfârși-o cu iubirea de noi înșine. Nu, ci Domnul Isus ne-a spus: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. A aproapele trebuie să fie deci persoana întâi; așa trebuie să fie în primul rând în căsătorie. Dacă bărbatul tău ajunge persoana întâi pentru tine, atunci mergi după voia lui Dumnezeu. Atunci, să îngrijești de el și să te ostenești pentru el nu este o povară, ci o plăcere, bucuria și plăcerea ta.

În orice femeie adevărată sălășluiește un dar al lui Dumnezeu, o inimă de mamă. Chiar la fetițe se poate vedea întâi grija lor pentru păpușile lor și apoi cu câtă plăcere se ocupă ele de copii! Dumnezeu a pus în femeie acest imbold, încât ele să trăiască pentru alții. În zilele noastre, acest dar al lui Dumnezeu este înăbușit de spini, de pălămida egoismului și de dorința de a stăpâni.

Dar, ca să poți trăi în felul acesta, adaug un alt sfat: nu aștepta nimic bun de la tine însăși, ci așteaptă totul numai de la Domnul! Aceasta este greșeala pe care o fac mulți; ei așteaptă ceva bun de la ei înșiși, de la puterea lor. Însă cu puterea noastră nu ajungem la nimic! Și totuși cât de puțini cred acest lucru! Omul pune prea mare preț pe puterea sa.

Oricât de mult v-ați iubi unul pe altul, aceasta nu vă este de ajuns pentru toată viața! Cine își zidește casa fericirii lui pe iubirea inimii lui, acela zidește pe nisip. Trebuie să-L rugați întotdeauna pe Domnul pentru aceasta și să luați de la El ce aveți nevoie. Să nu credeți că vă iubiți atât de mult încât nu se cuvin griji în această privință! Nu aștepta nimic bun de la tine însăși! N-avem în noi puterea prin care să putem face pe altul fericit! Cu puterea noastră nu ajungem la nimic. Dar Domnul poate nespus mai mult!

În loc să te bizui pe tine însăși, cufundă-te în marea Lui iubire. Domnul Isus are un ocean de iubire, îndestulătoare și pentru tine și pentru soțul tău. Mergi în fiecare dimineață cu găleata ta și scoate iubire din oceanul Său nesecat! Cum a iubit El? „Iubind pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1). Chiar și pe Petru cel pripit, chiar și pe Toma cel trist, chiar și pe Iuda vânzătorul! Da, El i-a iubit chiar și pe călăii Săi, când era pe cruce, și S-a rugat pentru ei: „ Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac ” (Luca 23.34).

Toată ființa Lui este iubire! Vino la El! Noi suntem deplin încredințați de lipsa noastră de putere de a iubi și de a face pe altul fericit, de aceea Îi cerem mereu Domnului iubire. Și El o are în măsură împăratească, nesfârșită. El poate să vă păzească și pe voi de la cel dintâi pas. El poate să vă umple de iubire.

Nu mă îndoiesc o clipă că-ți iubești foarte mult soțul și că ești gata să suferi totul pentru el, însă nu aceasta este temelia unei căsătorii fericite și binecuvântate - spun lucrul acesta dintr-o lungă experiență. Una este să iei la un moment dat o hotărâre eroică și alta este să rabzi cu tărie și vitejie micile nevoi ale vieții. Câte femei ar fi în stare să-și dea viața pentru soții lor; dar, ca să se supună soților lor, aceasta n-o pot face. Nu aștepta nimic bun de la tine însăși.

Așteaptă totul de la Domnul. Dacă aștepti ceva bun de la tine însăși, curând va trebui să-ți vezi falimentul, dar dacă aștepti totul de la Domnul, vei vedea că „Râul lui Dumnezeu este plin cu apă” (Psalmul 65.9). Mergi neîncetat să-ți adăpi viața din Râul Domnului! Vei fi înviorat! Și nu uita că a iubi înseamnă a privi lucrurile din punctul de vedere al celuilalt.

Acest cuvânt este foarte limpede și poate să-ți fie de mare ajutor. De unde vine lipsa de iubire din atâtea căsătorii? Din aceea că n-au învățat să privească lucrurile din punctul de vedere al celuilalt. Fiecare privește lucrurile numai din punctul său de vedere.

Se poate întâmpla ca, într-o zi, soțul să se întoarcă de la serviciu îngândurat, fără să te mai salute cu afecțiunea sa obișnuită. Acum, în funcție de cum privești tu lucrurile, te întrebi: «Ce-o fi având soțul meu astăzi? Doar nu i-am făcut nici un rău. Mă obosesc toată ziua pentru el și acum iată ce atitudine are!» Și, gândind așa, te retragi în tine însăși. Aștepti pentru tine atenție, iubire, bunătate și, pentru că nu le primești, ți-ai pierdut voia bună.

Să presupunem însă că privești din punctul de vedere al celuilalt și că îți zici: «Ah! soțul meu a avut astăzi o zi grea, de aceea să fiu deosebit de iubitoare față de el». Dacă te porți astfel, vei avea o seară frumoasă, binecuvântată. Soțul tău își va ușura inima destăinuindu-ți apăsarea și va remarca cu bucurie ce bună este căsătoria făcută de Dumnezeu.

Ce minunat lucru este să putem sta de vorbă unul cu altul, unindu-ne în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, mulțumindu-i totodată pentru iubirea și ajutorul acordate. Dacă însă te superi și te necăjești, să știi că pui în joc fericirea căsătoriei tale. Învăță că a iubi înseamnă a privi lucrurile din punctul de vedere al celuilalt.

Încolo, regula în căsătorie este să nu faci niciodată ceva pe ascuns. Nu face nici un lucru pe care n-ai dori să-l afle soțul tău. Și nici să nu se amestece cineva între voi: nici tatăl, nici mama, nici fratele, nici sora. Soțul trebuie să știe tot ce faci.

Dacă totuși faci ceva pe ascuns, lucrul tot va ieși cândva la iveală și atunci încrederea soțului tău în tine se va risipi. Deci nici un secret! Nu vorbi niciodată cu vreo prietenă de-a ta, și nici chiar cu sora ta, lucruri pe care soțul tău nu trebuie să le știe sau care i-ar stârni durere dacă le-ar afla. Multe căsătorii s-au distrus prin faptul că soția (sau soțul) s-a încrezut într-un prieten. Nu-ți trebuie alt prieten, decât soțul tău; el îți este prietenul dat de Dumnezeu. Ferește-te de orice alt fel de prietenie. Ia seama și la prietenele pe care le ai de când erai necăsătorită. În cercul prietenelor de altă dată se poate strecura cu ușurință o vorbă pe care ai fi dorit să n-o fi rostit niciodată.

Și dacă vreodată se va ivi vreo neînțelegere între tine și soțul tău, să nu spui nimănui despre acest lucru - și îți repet aceasta de zece ori. Nu te lăsa târâtă de vreo supărare trecătoare, ca să spui ceva rău despre soțul tău! Supărarea pleacă repede, dar, dacă ai spus-o altuia, ea ajunge și mai departe, din gură în gură, iar lumea va vorbi despre zdruncinarea fericirii în căsătoria voastră.

În cele din urmă, cuvintele acestea ajung până la urechile tale și atunci înțelegi, cu lacrimi, ce rău ai făcut și câtă pagubă ai adus soțului tău în fața oamenilor. De aceea să nu spui niciodată nici o vorbă rea despre el! Niciodată, față de nimeni! Și, întâi de toate, nici o vorbă din viața voastră intimă! Acesta este un loc sfânt în care amândoi aveți a face numai cu Domnul. În intimitatea voastră nu trebuie să privească nici un ochi curios.

Nu uita niciodată că soțul și soția aparțin unuia și că alcătuiesc un trup. Dacă nu vrei să se vorbească despre tine lucruri nepotrivite, apoi cu atât mai mult să nu faci tu însuși lucrul acesta cu privire la soțul tău. Este 1 Corinteni 13.7 - „Dragostea suportă (acoperă) toate” - cheia de boltă pentru viața ta?

Dacă vei vorbi ceva de rău despre soțul tău, prin aceasta sapi o prăpastie care nu se mai poate astupa, fiind ori prea întinsă, ori prea adâncă; și nu veți mai fi una. Unii și-au pierdut paradisul căminului dând curs vorbirii ascunse.

Deci să nu ai secrete față de soțul tău și să nu spui niciodată o vorbă rea despre el! Sapă adânc acest cuvânt: «Niciodată!»

Încă un sfat părintesc: cereți-vă copiii în rugăciune, de la Domnul! Cât de frumos este când cineva poate să spună despre fiecare copil al său: a fost cerut și a fost primit de la Domnul! Și cât de trist este când în familiile credincioșilor se aude spunându-se: «iar un copil!» Ce triste stări domnesc în căminele care trăiesc după firea pământească și nu după Duh. Și totuși se numesc credincioși!

Ce lucru mare este ca noi, oamenii, să putem da viață celor care au suflete nemuritoare, care sunt chemați copii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai gloriei eterne! Aici diavolul își întinde mult stăpânirea, dar noi să închinăm acest teritoriu lui Dumnezeu: pe viața conjugală trebuie scris: «sfânt Domnului!» Ce plăcută este acea căsătorie peste care se odihnește binecuvântarea lui Dumnezeu, după cum este ea oglindită în Psalmii 127 și 128.

Și în relațiile cu alții nu uita că un cuvânt prietenos este ca o ungere a unui angrenaj; apoi totul se va face cu plăcere.

În scrisoarea către adunarea din Efes, (Apocalipsa 2), Domnul a trimis mustrarea învelită în laudă. El a mustrat acea adunare, spunând: „ți-ai părăsit dragostea dintâi”, dar înainte de a o mustra, a lăudat-o! „Știi faptele tale și osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suporta pe cei răi”. După aceea vine mustrarea, iar după mustrare o altă laudă. Dar ai un lucru bun: „urăști faptele nicolaiților care și Eu le urăsc”.

Mustrarea este făcută în laudă! O laudă deschide inima și o face în stare să primească cu folos mustrarea.

Clipele pe care le-am pus deoparte pentru aceste îndemnuri au trecut repede. Ca încheiere, am încă un sfat: toată viața voastră să fie o călătorie de nuntă. După o muncă obositoare, poate timp de o săptămână, puneți-vă deoparte o zi și faceți din ea o «călătorie de nuntă»!

Domnul să vegheze și mai departe asupra căilor tale și să te binecuvânteze. El este credincios și va face acest lucru. Da, Dumnezeu să te binecuvânteze, copilul meu iubit. Da, El să te binecuvânteze!

clickbible.org